

TRILOGIA REICHULUI

Brian Klein

Ultimul Reich

Traducere:
Adina Pinteau

NICULESCU fiction

Prolog

El Calafate, Argentina

Iunie 2022

John Franklin traversa strada pustie din centrul orașului El Calafate îndreptându-se spre un SUV negru și neavând habar că e ținta unui ucigaș care stătea singur, retras, la o măsură în fața unei cafenele mizerabile, la mai puțin de treizeci de metri distanță de el. O cască wireless ascunsă îi salvă pielea. Aceasta se activează brusc, emițând un fâșâit scurt, urmat o clipă mai târziu de vocea inconfundabilă a șoferului său, care îl avertiză asupra pericolului iminent.

— Domnule, o persoană se află vizavi, la douăzeci de grade, spre vest. V-a urmărit de când ați ieșit din muzeu și are o armă îndreptată direct spre dumneavoastră. Să-l elimini?

Franklin se crispă ușor, aruncă pe furie o privire în stânga și grăbi pasul, iar apoi, fără să ezite, începu să alerge. O simplă privire îi dezvăluie tot ce trebuia să știe. Omul înarmat avea toate motivele să-l vrea mort, chiar dacă îi era rudă de sânge.

— Interceptează-l, dar nu-l elimina... doar imobilizează-l.

Trei secunde mai târziu, un glonț de calibrul 50 tras dintr-o pușcă semi-automată Barrett M107 sfâșie umărul drept al potențialului asasin, iar forța impactului îl propulsă în spate.

Trăgătorul se trezi smuls din scaunul său de metal ruginit, iar pistolul mic pe care îl ținea în mână îi scăpă și căzu pe trotuar. Capul i se izbi de dalele de beton și, deși nu își pierdu cunoștința, era prea amețit ca să opună rezistență. Autoturismul Lincoln Aviator accelerează de pe loc apoi se opri brusc în fața cafenelei. Șoferul sări din mașină, ridică trupul inert de pe trotuar și îl aruncă pe bancheta din spate a SUV-ului. Câteva clipe mai târziu, portiera din dreapta se deschise brusc, iar Franklin sări în mașină.

— Dă-i drumul, Hugo. Mergi direct la fermă.

Lincolnul demară în trombă, iar Franklin se uită peste umărul stâng și își coborî privirea spre chipul răvășit al bărbatului. Abia dacă mai era conștient, dar ochii săi albaștri și pătrunzători aruncau priviri dușmănoase fratelui său vitreg, emanând ură pură. Buzele lui Franklin se întredeschiseră, afișând un rânet larg, de Joker.

— Nu-ți face griji, Daniel. Totul o să fie bine.

O clipă mai târziu, un pumn puternic se izbi cu forță de tâmpla bărbatului răpit și totul se cufundă în întuneric. Ca urmare, nu mai simți înțepătura acului hipodermic care îi străpunsese pielea câteva secunde mai târziu.

* * *

Când Daniel Anderson se trezi după aproape douăzeci și patru de ore, simți cum mintea îi plutește într-o ceață densă, pe fondul unui vacuum asurzitor parcă făcut de o mie de tobe care îi asaltau simțurile. Sute de întrebări răzlețe își croiră drum prin perdeaua de confuzie în timp ce el se chinuia să-și recapete luciditatea.

Ce se întâmplase în fața cafenelei? Cine îl împușcase? Unde era? Deocamdată nu avea niciun răspuns. Privirea i se limpezi treptat, iar el încercă să-și dea seama unde e. Zăcea într-un pat mare, care părea să nu aibă centuri pentru imobilizare, și era îmbrăcat într-un halat de spital din bumbac albastru. Umărul și brațul drept îi erau strâns bandajate, iar două perfuzii erau atârinate de suporturi metalice de care erau prinse pungi de plastic transparent cu sânge și antibiotice. Nu simțea nicio durere în brațul drept, semn că medicamentele își făceau efectul.

Camera era spațioasă, luminoasă și decorată frumos, cu un tapet cu imprimeu floral în nuanțe acvamarin, care se asorta perfect cu covorul moale și pufos, de un albastru regal. Tavanul era jos, iar grinzile de lemn maro care îl traversau erau un detaliu tipic unei ferme tradiționale.

Daniel întoarse capul și privi pe fereastra mare, cu deschidere largă, aflată în peretele lateral. În fața lui se întindea un peisaj cu dealuri verzi, presărate ici și colo cu niște puncte albe care se mișcau și despre care presupuse că erau oi. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era din nou în Australia, dar gândurile îi fură întrerupte de o mișcare bruscă în colțul îndepărtat al camerei, care îi atrase atenția. Nu observase prezența asistentei în vârstă, care se ridică imediat cum observă că pacientul ei se trezise.

— Unde naiba sunt și cine...

Strigă în zadar, în timp ce femeia ieși val-vârtej pe ușă cu o energie care nu se potrivea vârstei. De parcă ar fi observat un incendiu în cameră și trebuia să-l raporteze. Îi auzi vag vocea, dar cunoștințele limitate de spaniolă nu-i permisă să înțeleagă ce spunea sau cu cine vorbea. Nu trebui să aștepte mult după un răspuns. Cumva, intui că pașii care se apropiau

îi aparțineau exact bărbatului pentru care traversase jumătate de glob ca să-l omoare, dar acum, asta era ultima lui preocupare. Daniel era mult mai interesat de cum să supraviețuiască și, eventual, să evadeze. Cu toate acestea, ținut la pat, neînarmat și grav rănit, șansele să atingă oricare dintre aceste obiective nu arătau deloc promițător.

Razele de soare care năvăliră prin ușa deschisă proiectară umbra alungită a lui John Franklin cu o clipă înainte ca acesta să intre în salon. Purta, ca întotdeauna, șapca roșie de baseball, care părea mai degrabă lipită de capul lui. Ochii lui albaștri erau limpezi, pătrunzători și, în acest moment, ațintiți, fără să clipească, asupra lui Daniel. Trăsăturile feței parcă sculptate erau parțial ascunse sub o barbă gălbuie, încâlcită. Era îmbrăcat într-o cămașă albastră în carouri mici, băgată cu grijă în niște blugi Levi's 501 tociți exact cât trebuie. Aspectul western era completat cu o pereche de cizme de cowboy din piele ciocolatie. Franklin traversă camera cu pași hotărâți și se opri lângă pat, în dreptul suporturilor medicale metalice.

— Daniel, ce ai făcut la muzeu a fost o nesăbuițică. De obicei, Hugo nu ratează când trage. Din fericire pentru tine, și spre marea lui dezamăgire, i-am cerut să-și înfrâneze instinctele primare.

Franklin lăsă să se întrevadă un zâmbet abia perceptibil pe buzele strânse. Daniel îi susținu privirea câteva secunde, apoi vorbi pentru prima dată.

— Ce vrei de la mine, John? O rundă de aplauze? Acum câteva săptămâni ai pus o recompensă de cinci milioane de dolari pe capul meu și acum aștepți mulțumiri pentru că ți-ai împiedicat maimuța dresată să mă elimine. Ești un nenorocit dus cu capul și cineva o să te elimine până la urmă, chiar dacă nu sunt eu acela. E doar o chestiune de timp.

Zâmbetul lui Franklin dispăru, dar rămase calm și continuă, afișând aceeași siguranță de sine bine exersată.

— Daniel, faptul că am ordonat asasinarea ta a fost o eroare rară din partea mea pentru care îmi cer scuze. În timp, îți voi explica motivele mele, dar să-ți fie clar un lucru: odată ce mi-am recunoscut greșeala, am lăsat o pistă pe care eram sigur că îți va fi imposibil să rezisti să o urmezi. Vezi tu, am vrut să mă găsești...

Daniel îl întrerupse, cu un ton plin de sarcasm.

— Te aștepți să cred tâmpeniile astea?

— Crede-mă, am alți doi dușmani de care mă tem mult mai mult decât de tine și amândoi sunt disperăți să mă găsească. Au resurse uriașe, dar habar nu au unde mă aflu și intenționez să păstrez lucrurile așa.

Pentru prima oară de când se trezise, Daniel simți că se poate relaxa, fie și doar puțin. Era uimitor, dar sesiză că Franklin spunea adevărul. Lucru rar întâlnit.

— Continuă.

— Dorința de răzbunare și pedeapsă e o emoție puternică, Daniel. Atât Mossadul, cât și talibanii au motive întemeiate să mă facă să plătesc. Mi-am asumat un risc uriaș când ți-am permis să mă găsești, dar vreau, nu, de fapt am nevoie să fii de partea mea. Nu uita că în venele noastre curge același sânge, cel al bunicului nostru, sângele Führerului, iar acum, frate, avem nevoie unul de celălalt mai mult ca niciodată. Daniel ascultă cu atenție și îi făcu lui Franklin semn din cap să continue. În săptămânile și lunile care urmează, pe măsură ce te refaci, o să vorbim deschis despre multe lucruri, și vom pune la cale împreună răzbunarea pe dușmanii noștri...

Daniel simți că se lasă sedus de propunerea lui Franklin, dar se bucură de faptul că, pentru prima dată în relația lor, fratele lui vitreg i se adresa ca unui egal.

— John, te-ai gândit ce ți-ar face talibanii dacă ai cădea vreodată în mâinile lor? Sunt niște brute.

Franklin se apropie și se aplecă peste pat, astfel încât capul lui ajunsese la doar câțiva centimetri de fața lui Daniel. Vocea lui se domoli într-o șoaptă.

— Am pierdut multe nopți gândindu-mă exact la asta, dar nu-ți face griji, mi-am luat măsuri de precauție.

Capitolul 1

*The Little Fox*¹, Oceanul Indian

Septembrie 2023, cincisprezece luni mai târziu

Apele turcoaz ale Oceanului Indian străluceau sub razele necruțătoare ale soarelui de amiază, în timp ce iahtul alb traversa maiestuos apele, urmărind îndeaproape linia coastei de nord a insulei Mauritius, îndreptându-se spre Madagascar.

În mod neobișnuit, echipajul format din șaiszeci și patru de membri aflat la bordul ambarcațiunii de peste șaptezeci și trei de metri trebuie să se ocupe doar de doi pasageri VIP. Totuși, acest lucru nu le face viața mai ușoară, deoarece unul dintre ei e proprietarul vasului, iar John Franklin e la fel de exigent ca întotdeauna și cere mereu imposibilul de la personalul său, punându-i să lucreze într-un ritm infernal.

Tovarășul său, Daniel Anderson, e mult mai relaxat, dar se hrănește din energia debordantă, aproape maniacală, generată de fratele său vitreg mai mare. Amândoi sunt conduși de două motivații puternice și distructive: destinul și

¹ Vulpița, în engleză în original (*n. trad.*)

răzbunarea, un amestec periculos și seducător care face din ei o amenințare credibilă, mai ales că ambițiile lor sunt susținute de fonduri nelimitate, grație unei adevărate comori naziste, aflate într-un cont bancar elvețian secret.

Franklin și Daniel se relaxau pe două șezlonguri în timp ce savurau un prânz ușor pe terasa piscinei: o salată Caesar stropită cu o sticlă de Cloudy Bay, un Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă extrem de apreciat. Daniel arăta cu totul diferit față de tânărul îngrijit care îl înfruntase pe fratele său vitreg cu un an în urmă în El Calafate, datorită bărbii blonde și stufoase care îi acoperea acum fața.

Cei doi discutau despre recenta alegere a unui președinte în Guineea Ecuatorială, un stat african cu producție mare de petrol. Campania sa politică beneficiase de o donație de cincisprezece milioane de dolari, susținută dintr-unul dintre conturile lor bancare. Vâjâitul rotoarelor unui elicopter le întrerupsese conversația și amândoi bărbații își ridicară privirile spre vest. Franklin observă primul aparatul de zbor care se apropia. Elicopterul Super Puma bimotor H225 era ultima lui jucărie, o achiziție de douăzeci și opt de milioane de dolari, ceea ce îl făcea cel mai scump elicopter din lume. La bordul lui se afla un grup pestrîț de fanatici de dreapta pe care Franklin îi pregătea de ceva vreme. Unii dintre ei se aflau deja în funcții, ceilalți erau pe punctul să le obțină.

— Uite-i, Daniel. Vin ca mieii la tăiere. O să evaluăm cât de pregătiți sunt ca să pună în aplicare Operațiunea Ispășirea, iar după ce pleacă, o să te pun la curent cu planurile pe care le am pentru vechii noștri prieteni, Vargas și Hembury.

Franklin își goli paharul de vin dintr-o înghițitură și îl așeză pe o măsută de cafea, lângă un dosar negru, legat în piele, pe care îl răsfoi, permițându-i lui Daniel să vadă două fotografii

portret, alb-negru, ale detectivilor. Ambele aveau ținte roșii imprimare pe fețe.

Daniel luă o înghițitură din paharul său și savură gustul unic al vinului său alb preferat, care nu-l dezamăgise niciodată. Zâmbetul i se transformă într-o grimasă.

— John, a venit timpul să facem dreptate.

* * *

Daniel stătea lângă Franklin, la un capăt al mesei din nuc negru, lustruită impecabil, suficient de mare ca la ea să aibă loc cei zece invitați. În dreptul fiecăruia, plăcuțe din crom satinat, așezate cu precizie milimetrică, indicau numele participanților din grupul eclectic de lideri politici neonaziști și teroriști care fuseseră convocați la această întâlnire secretă. Veniseră de pe cinci continente și lui Daniel nu-i scăpă asemănarea dintre întâlnirea lor și o reuniune a Organizației Națiunilor Unite, cu diferența că Franklin nu era secretar general, iar principalul subiect de pe ordinea de zi era exact opusul păcii mondiale.

Șapte vorbeau engleză, iar cei trei care nu vorbeau aveau la dispoziție câte o pereche de căști Bluetooth negre, așezate lângă plăcuțele cu numele lor. Acestea erau conectate la un grup mic de traducători aflați într-o cameră alăturată, care stăteau în fața microfoanelor și așteptau ca Franklin să înceapă întâlnirea. Fuseseră recrutați de o agenție privată de *head-hunting* care îi ademenise la bord cu promisiunea unui câștig echivalent cu salariul pe trei luni pentru o singură sesiune. Din păcate pentru ei, nu aveau să se bucure niciodată de câștigul lor. În centrul mesei, erau aranjate cu grijă zece

serviete din piele maro, fiecare având inițialele destinatarului stanțate cu litere aurii.

Majoritatea bărbaților nu se mai întâlniseră niciodată față în față. Numitorul lor comun era Franklin, finanțatorul din umbră, care le umplea buzunarele cu milioane de dolari prin transferuri bancare ilicite. Fostul candidat la președinția SUA se ridică de pe scaun și își dresе vocea, semn că întâlnirea urma să înceapă.

— Domnilor, bine ați venit la bordul navei *The Little Fox*. Dacă vă întrebați ce se află în serviete, fiecare conține cinci milioane de dolari în numerar, un mic gest de recunoștință din partea mea și a lui Daniel pentru prezența dumneavoastră la această întâlnire inedită, știind cât de ocupați sunteți cu toții. Știți că în mod normal transfer fondurile direct în conturile voastre, dar tatăl meu m-a învățat întotdeauna că banii gheață fac legea, așa că luați acest bonus neașteptat, folosiți-l cum vreți, cu soțiile, prietenele sau târfele voastre și bucurați-vă de acest semn al aprecierii noastre.

Generalul Okoi Okonkwo, care condusese recent o lovitură de stat militară într-un stat african măcinat de criză, zâmbi larg, dezvelindu-și dinții de rechin, se aplecă în față și ridică triumfător în aer servieta din fața sa. O clipă mai târziu, începu să o lovească brutal de blatul de masă furniruit. În câteva secunde, ceilalți invitați îi urmară exemplul într-o manifestare bizară și exaltată de recunoștință. Franklin savură momentul, apoi își ridică brațele într-un gest prin care răspunse entuziasmului lor, dar prin care cerea în același timp liniște.

— Prieteni, mai sunt doar câteva săptămâni până pe douăzeci și cinci septembrie, așa că avem multe de pregătit și de discutat. Să trecem la treabă.

Capitolul 2

Washington D.C., Statele Unite ale Americii

Troy Hembury știa că zilele-i sunt numărate. Știa că din cauza unei tumori cerebrale inoperabile, de gradul trei, nu avea să ajungă niciodată la o vârstă înaintată, dar acum era hotărât să profite la maximum de viață, în ciuda sentinței crude care îl aștepta. Cu un an în urmă, o fentase pe Doamna cu coasa, deși suferise răni grave într-un schimb de focuri în Israel.

Hembury făcuse parte dintr-o unitate secretă de combatere a terorismului creată de FBI și Mossad, care își uniseră forțele și resursele ca să combată un atac asupra resurselor de apă ale Israelului, pus la cale de John Franklin, cu sprijinul talibanilor. În timpul unui schimb de focuri la o uzină de desalinizare din Ashkelon, își pusese viața în pericol ca să-l salveze pe prietenul și colegul lui, Nic Vargas, și supraviețuise în mod miraculos după două împușcături trase de la mică distanță în abdomen, datorită îndemânării remarcabile a unui chirurg din Tel Aviv.

Drept recompensă pentru curajul său, fostului locotenent LAPD, în vârstă de șaiszeci și doi de ani, i se oferise postul de șef al securității interne de la Casa Albă, o funcție mult mai

dificilă decât și-ar fi putut imagina când vicepreședintele i-o propusese. Era primul afro-american care ocupa această funcție prestigioasă și se simțise cu adevărat onorat să o accepte. Hembury avea în subordinea lui directă peste o sută de agenți de securitate și purta pe umeri responsabilitatea de a apăra instituția atât împotriva posibilelor atacuri cibernetice, cât și a amenințărilor fizice.

Fusese polițist de carieră timp de aproape patruzeci de ani, era divorțat și avea puține responsabilități personale, așa că nu ezitase să lase în urmă viața sa de până atunci din Los Angeles și să-și închirieze un apartament cu două camere în Georgetown, unul dintre cartierele cele mai elegante din capitala SUA. Locuința era amenajată într-o vilă în stil italian, din cărămidă roșie, situată pe Grace Street Northwest, la mai puțin de trei kilometri de faimosul său loc de muncă de pe Pennsylvania Avenue, numărul 1600.

În timpul săptămânii, rutina lui Hembury presupunea un drum de douăsprezece minute cu mașina lui Toyota RAV4 albastru-închis, ceea ce îi permitea ca înainte de ora șase dimineața să fie deja așezat, de obicei, la biroul său din Aripa de Vest a Casei Albe.

Era vineri dimineața, iar gândurile îi zburau deja spre seara următoare, când echipa sa de suflet, LA Clippers, urma să vină în oraș pentru un meci amical cu Washington Wizards la Capital One Arena. După ce închise ușa clădirii și coborî alene treptele de beton spre trotuar, își căută automat cheia de la mașină în buzunarul gecii, aruncând o privire spre SUV-ul parcat în locul său obișnuit, la aproximativ douăzeci de metri distanță. Nu îl observă pe bărbatul care stătea la volanul unui Ford Focus negru, staționat pe partea cealaltă a străzii, la aproximativ treizeci de metri distanță. Bărbatul stătea cu fața